

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.834 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 september 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX, die loco advocaat N. BIELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 11 juli 2007 huwt verzoekster met dhr. S.H. van Nederlandse nationaliteit.

Op 16 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar echtgenoot.

Op 8 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 2 september 2009 wordt door de politie een samenwoningverslag opgemaakt te Kinrooi.

Op 3 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: uit het verslag van samenwoning blijkt het volgende: de politie voerde controles uit op 08.08.2008 om 09u30, 11.08.2008 om 16u10, 14.08.2008 om 13u00, 27.08.2008 om 21u00, 28.08.2008 om 11u00, 01.09.2008 om 12u00. Uit buurtonderzoek blijkt het volgende: de verhuurder is ook woonachtig in het pand. Het stroomverbruik van betrokkene en de echtgenoot is slechts 1/10 van de andere bewoners van het pand. Betrokkene en de echtgenoot blijven enkel slapen wanneer de huur moet betaald worden; ze verblijven anders in de omgeving van Weert (Nederland).

- Uit het voorgaande blijkt dat de betrokkenen de aanvraag tot vestiging misbruiken om de moeilijkere vestiging in Nederland te omzeilen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat dit beginsel onder meer inhoudt dat de overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken; dat het maar al te gemakkelijk is om op basis van politieverlagen voor te houden dat zij niet in het Rijk verblijft, zonder haar, noch haar echtgenoot het recht te geven zich hierop te verdedigen. Verzoekster is van mening dat behoorlijk onderzoek had uitgewezen dat de echtgenoot van verzoekster werkt in Nederland, doch dat zij wel degelijk in België verblijven en dat zij tijdens het merendeel van de controles de inburgeringscursus in België volgde. Eveneens meent verzoekster dat een buurtonderzoek had kunnen uitwijzen dat zij en haar echtgenoot wel degelijk ingeburgerd zijn in Kinrooi en deel uitmaken van de gemeenschap. Verzoekster stelt dat de vele verklaringen, het openen van een bankrekening, het invoeren van hun voertuigen dit bewijst, dat het als overheid trouwens zeer makkelijk is om een randonderzoek te voeren.

De verwerende partij poneert in haar nota met opmerkingen dat er wel degelijk zorgvuldig onderzoek werd verricht, nu tot zes keer toe de politie ter plaatse is geweest om de gezamenlijke vestiging te controleren, dat er tevens een buurtonderzoek is gebeurd waaruit bleek dat verzoekster en haar echtgenoot enkel bleven overnachten indien de huur moest betaald worden, dat hieruit bleek dat de aanvraag misbruikt werd om de moeilijkere vestiging in Nederland te omzeilen.

Eveneens merkt de verwerende partij op dat verzoekster, onder het adagium ‘*fraus omnia corruptit*’, zich niet kan beroepen op haar bedrog om de vestiging in België te verkrijgen.

In de repliekmemorie stelt verzoekster dat het niet zo is dat zij de moeilijkere wetgeving in Nederland tracht te omzeilen. Zij wijst hiervoor op de inburgeringscursus die zij volgt hoewel zij hiertoe niet verplicht is en de andere bewijsstukken die zij voorlegde die aantonen dat zij en haar echtgenoot wel degelijk in België verblijven. Dat bovendien, indien de verwerende partij bedrog aanhaalt, zij dit zal moeten bewijzen. Dat verwijzen naar wat afwezigheden bij controle (waarvan er dan nog 4 kunnen gerechtvaardigd worden wegens Nederlandse les) en een verklaring van de verhuurder, niet voldoende is om te stellen dat er bedrog in het spel is en dat men Nederlandse wetten wenst te omzeilen.

Aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster in de repliekmemorie nog dat de verwerende partij blijkbaar niet de moeite doet om stukken te

verzamelen en haar beslissing grondt op een zeer kort onderzoek, dat in casu blijkt dat de verwerende partij zich baseert op

- verklaring van de verhuurder, die nochtans nu een andere verklaring aflegt
- woonstcontroles, waarbij nooit bericht werd gelaten aan verzoekster dat de wijkagent langsgelaten was en waar voor 4 van de 6 controles verzoekster kan aantonen dat zij naar de les was

Dat dus uiteindelijk slechts twee afwezigheden overblijven die de beslissing van verweerster zouden kunnen schragen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De overheid is van mening dat verzoekster de aanvraag tot vestiging misbruikt om een moeilijkere vestiging in Nederland te omzeilen en dat dit blijkt uit de samenwoningcontroles, waarbij niemand kon aangetroffen worden en uit de verklaring van de verhuurder van het appartement die stelt dat het stroomverbruik van verzoekster en haar echtgenoot slechts 1/10 van de andere bewoners uitmaakt en dat zij en haar echtgenoot enkel in het pand blijven slapen wanneer de huur dient betaald te worden, dat zij anders vertoeven in de omgeving van Weert.

Zoals verder besproken zal worden, is het onzorgvuldig om louter op basis van de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot niet aanwezig zijn tijdens de woonstcontroles, zonder meer te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarde om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Waar de overheid haar standpunt (als zou verzoekster en haar echtgenoot de aanvraag tot vestiging misbruiken) kracht bijzet in de bestreden beslissing door te wijzen op de verklaring van de verhuurder, dient erop gewezen dat de overheid zich baseert op de verklaring van één persoon, zonder verder buurtonderzoek te verrichten of betrokkenen om uitleg te vragen. Eveneens dient opgemerkt dat uit de stukken, die verzoekster toevoegt aan het inleidend verzoekschrift, blijkt dat de verhuurder van het pand een verklaring aflegt die niet overeenkomt met zijn verklaring gegeven ter gelegenheid van het buurtonderzoek tijdens het opstellen van het samenwoningverslag door de politie van Kinrooi. Hieruit blijkt dat de overheid onzorgvuldig handelde door zich te baseren op een verklaring van één persoon zonder die verder te verifiëren.

Eveneens is het onzorgvuldig om op basis van het loutere feit dat verzoekster en haar echtgenoot niet aanwezig zijn tijdens de woonstcontroles, zonder meer te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarde om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de politie van Kinrooi bericht achtergelaten hebben van hun langskomen, noch blijkt uit de stukken als zou verzoekster uitgenodigd zijn om uitleg te verschaffen bij de afwezigheden. En dit terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van Kinrooi op 8 mei 2008 uitdrukkelijk heeft geschreven wat volgt:

"(...)

Daarom vragen wij om, indien u bij meerdere bezoeken vastgesteld hebt dat noch de vreemdeling noch zijn familielid aanwezig waren in hun woning, betrokkenen op te roepen naar uw bureau om de reden hiervan te achterhalen.

"(...)"

Nergens uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster of haar echtgenoot werden opgeroepen om meer uitleg te verschaffen, noch dat een bericht werd achtergelaten op het adres van verzoekster en haar echtgenoot van het langskomen van de politie van Kinrooi. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster,

zoals blijkt uit de toegevoegde stukken bij haar inleidend verzoekschrift, in de mogelijkheid was om, onafhankelijk van de vraag naar de oprechtheid, gegrondheid en aanvaardbaarheid ervan, een uitleg aangaande de afwezigheden te verschaffen.

Gezien de verwerende partij, zoals gelezen kan worden in de bestreden beslissing, van mening is dat verzoekster en haar echtgenoot de aanvraag tot vestiging misbruiken om de moeilijkere vestigingsprocedure in Nederland te omzeilen, kan van haar, gezien de ernst van het gestelde, verwacht worden dat zij tot die vaststelling is gekomen na een zorgvuldig onderzoek. Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij enkel op basis van de afwezigheden tijdens de samenwoningstcontrole (zonder verder onderzoek naar de reden of zonder bericht te laten) en op basis van een verklaring van één persoon (die niet bevestigd werd door anderen, noch geverifieerd werd door bijvoorbeeld een ruimer buurtonderzoek en die bovendien niet overeenstemt met een verklaring van latere datum van de desbetreffende persoon) tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat kan besloten worden dat dit, gezien de ernst van het gestelde (namelijk misbruik van de aanvraag tot vestiging) getuigt van een onzorgvuldig onderzoek. Verzoekster maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het vierde middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 september 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.